# Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per Administrador el dg., 19/10/2014 - 09:00

Is 45,1.4-6
1Tel 1,1-5b
Mt 22,15-21

Seguim,un diumenge més, els discursos de Jesús en el Temple, abans de la passió, dirigits als fariseus, grans sacerdots i herodians, que es creien els amos de la religió d'Israel, enfrontats al profeta marginal de Galilea. La pregunta és mediàtica: *"És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?"* i la resposta contundent: *"Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu".* És la pregunta i la resposta d'una consulta que no sempre hem sabut fer i donar els creients i l'Església al llarg de la Història. **1. Déu és font de Vida** Jesús no proposa dos poders en litigi: humà-diví, natural-sobrenatural, temporal-espiritual, aquesta vida i l'altra. El pla original del Déu creador és la vida de tots i, per això, pateix quan veu el fracàs d'una creació viciada i/o anul·lada, quan veu que no hi ha una vida digna i humana per a tothom. A vegades, hem capgirat la frase de Jesús i hem donat al Cèsar-a qualsevol poder mundà- allò que és de Déu: la nostra llibertat i la nostra consciència; i hem donat a Déu –a qualsevol Església- allò que és del Cèsar: el poder i el domini. Mai s'ha de donar a cap Cèsar allò que és de Déu: la vida i la dignitat de tots els seus fills i filles, éssers humans. **2. Autonomia de les realitats humanes** El món avui ja és major d'edat i té la seva història. És una autonomia que cal respectar, molt més ara en aquest món tan global i tan plural. El Déu de Jesús és el primer en respectar-la perquè ens vol lliures, no esclaus de cap poder polític o religiós. La moneda romana posava "Tiberi Cèsar,fill del diví August", la moneda d'un dictador posava "Caudillo de España por la gracia de Dios", el dòlar posa "in Godwe trust". Via fora! Però aquest món, major d'edat, és encara molt imperfecte i està molt lluny d'aquell somni quan va sortir de les mans del Creador i tot era bo. **3.Tranformació de la realitat** La proposta de Pau a la comunitat de Tessalònica ens senyala tres passos. Primer, una fe activa, no passiva que espera que tot caigui del cel o es torna fanàtica. Les probes són una crida, com em deia aquella doñita, a Nicaragua, davant una dificultat: "No es un castigo, es una llamada". Segon, un amor incansable per fe el bé, gratuïtament, sense esperar res a canvi, ni per guanyar prestigi. Tercer, una esperança constant, contra tota esperança, com la nena petita (en paraules de Péguy, al poema dels sants innocents), que cada matí ens desperta quan ens ve a fer un petó. Els cristians, ahir, avui i sempre, no ens podem desentendre de la realitat humana, com ens va recordar el Concili Vaticà II, sinó que hem de procurar que tot vagi segons el Déu de la Vida. Una Església en diàleg permanent, servidora de la humanitat per fer d'aquest món un avenç del Regne de Déu que Ell portarà un dia a plenitud. Sant Ignasi ho expressava així: "Deixar-ho tot en mans de Déu, com si tot depengués d'Ell; i posar-ho tot en les mans nostres, com si tot depengués de nosaltres".

ETIQUETES
PODER DEURE